

LAURA BALDINI

Katharine Hepburn

Az öntörvényű díva

LAURA BALDINI

Katharine Hepburn

Az öntörvényű díva

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:

Laura Baldini: *Der strahlendste Stern von Hollywood.*
Katharine Hepburn – Vor den Schatten der Vergangenheit
flob sie ins Rampenlicht

First published in 2022 by Piper Verlag GmbH, München

FORDÍTOTTA
Győri Hanna

SZERKESZTETTE
Soltész Adél

ISBN 978-963-636-350-5

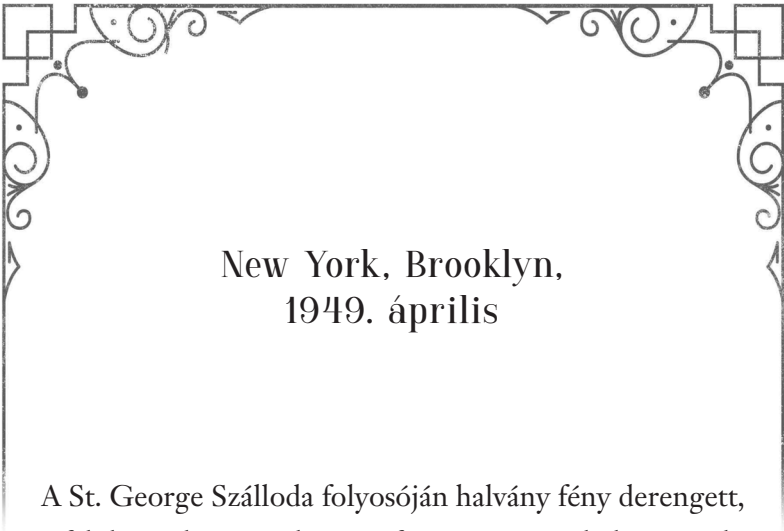
Minden jog fenntartva

© Piper Verlag GmbH, München 2022

Borítóterv © Johannes Wiebel | punchdesign, using images from
AdobeStock and alamy.com

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Győri Hanna 2024

New York, Brooklyn,
1949. április

A St. George Szálloda folyosóján halvány fény derengett, a fali lámpák épp csak annyi fényt árasztottak, hogy senki ne botoljon el a borvörös padlószőnyeg gyűrődéseiben. A szállóvendégek többsége már órák óta mélyen, háborítatlanul aludt.

Kate azonban sejtette, hogy aznap éjjel sem fog tudni aludni. Az egyik kényelmes fotelt, ami máskor a folyosó végében lévő könyvespolc előtt állt, Spencer szobájának ajtaja elé toltta, hogy másnap ne fájjon kegyetlenül a nyaka és a feje. Az egyik boy segített neki. Nem akart megint a padlón ülni.

Felhúzott térdel várakozott a fotelben. Újra és újra felállt, a fülét a fehér ajtóra szorította, és feszülten figyelt. Amíg zörejek szűrődtek ki, minden rendben volt. Veszély csak akkor fenyegetett, ha csend lett odabenn. Ám a hangos koppanások, átkozódás és ajtócsapkodás helyett már órák óta csak halk nyöszörgés hallatszott. Kate túl jól is-

merte ezeket a zajokat. Hamarosan heves zokogás hangzik majd fel.

Spencer egy láda ír whiskyvel vonult fel kora délután a szobájába. Kate könnyörgéseit lesöpörte, őt magát erőszakosan ellökte. Kate jobb válla még mindig fáj. Biztosan ronda kék folt éktelenkedik majd világos bőrén, ami napokon át Spencer viselkedésére emlékezteti. Amikor a férfi újra magához tér majd, bocsánatot kér azért, amit tett, és nem bír ránézni, amíg teljesen el nem tűnik a folt. Mert amint kijózanodik, előnti az öngyűlölet.

De először kiissza az üvegek egy részét. Amint elcsendesedik, Kate-nek keresnie kell egy együttérző és tapintatos szállodai dolgozót, aki a nagyvonalú borraivaló fejében kinyitja neki a szobát. Túl nagy a veszélye, hogy Spencer részegen kárt tesz magában. Legutóbb elesett, és órákig eszméletlenül feküdt.

Mi csúszott félre megint? – tépelődött Kate magában. Spencer három hétig tiszta volt. Ő a legkisebb jelle is reagált, és próbálta megvédeni. A férfit érő legártalmatlanabb kritikát is csírájában elfojtotta. A munkatársakkal és riporterekkel kapcsolatos problémákat megoldotta. Minden próbán istenítette és úgy gondoskodott róla, mint egy személyi asszisztens. Kávével és frissítőkkal kínálta, megmasszírozta a halántékát és a lábát, gyakorolta vele a kényesebb szövegrészleteket, és állandóan bátorította. A kollégák zavart pillantásairól nem vett tudomást. De hiába fáradozott, mégis megtörtént a baj. Amint az *Ádám bordája* utolsó forgatási napja véget ért, Spencer megint az

italhoz nyúlt. Kate nem tudta megóvni. Mit volt mit tenni, várt. Csakhogy az örvény, ami olyan gyakran lehúzta Spencert, egyre vadabban forgott, és a zuhanások közt egyre rövidebbek lettek a szünetek.

Kate éles csörrenést hallott. Spencer egy üveget figyelmetlenül tett a ládába. A nő az ajtóra szorította a fülét. Italt töltöttek egy pohárba. A végső összeomlásig még maradt pár órája, míg erőt gyűjthet. Tudta, hogy szükség lesz rá. Nem először töltötte az éjszakát a St. George folyosóján. Összekulcsolt kezére hajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és gondolatai a távoli múltba kalandoztak.

Bryn Mawr Főiskola, Pennsylvania,
1926. szeptember

– Annyira örülök, hogy visszajöttél a főiskolára! – Alice Palache a könyveiből felnézett Kate-re. Barna, göndör haja a homlokába hullott, lazán a füle mögé simította. – Annyira félttem, hogy feladod!

– Apám sosem hagyta volna, hogy diploma nélkül félbehagyjam a főiskolát – felelte Kate. – El nem tudod képzelni, milyen cirkuszt rendezett.

– Még mindig azt akarja, hogy orvos legyél?

– Nem változott a véleménye – csukta be Kate a fižetét, és eltette a bőr táskájába.

Okos barátnője rengeteg, türelmes segítségének köszönhetően megoldotta a másnapra feladott bonyolult egyenleteket. Szigorú matematikatanáruk, Mrs. Fellner kivételesen elégedett lesz vele. Kate is csodálkozott, hogy Alice-nek sikerült megértetni vele a nehéz feladatokat. Mrs. Fellner már azzal fenyegette, hogy meg kell ismételnie a félét, ha nem javít matekból.

– Apád nyomdokaiba akarsz lépni, és sebész leszel? – kérdezte Alice.

– Az isten szerelmére, dehogy! – Kate keskeny, szeplős arcán mosoly terült szét. – Színésznő leszek!

A könyvtáros sötét pillantással büntette zabolátlan hangoskodásukat.

– Gyere, menjünk át máshova! – javasolta Kate, és a ruhája ujjánál fogva kivonszolta Alice-t az olvasóteremből. Jókedvűen szaladtak le a ragyogóra polírozott tikfa lépcsőn.

Nagyon különbözőek voltak. Kate magas, vékony, vörös hajú, a fiatal férfiak utánafordultak az utcán. De nem mindig volt ez így! Pár éve még attól szenvedett, hogy észre sem veszik. Cingársága és vörös haja miatt babkarónak csúfolták. Alice pedig kicsi volt, és átlagos.

Kate a főiskola első két évét magányosan töltötte a szobájában. Csak a társaságkedvelő Alice-nek köszönhette, hogy előmerészkedett a csigaházából, és beiratkozott több sportórára, amik közül párat a barátnője vezetett. Míg Kate a Bryn Mawr egyik legrosszabb tanulója volt, Alice az egyik legjobb. Kate szerint év végén két diploma is járna neki – az egyik a saját teljesítményéért, a másik azért, hogy őt is átsegítette a vizsgáin.

A két fiatal nő kilépett a komor lépcsőházból és a folyosón át elsétáltak a kerengőbe. A kavicsos udvar közepén óriási, kőből faragott szökőkút állt. A naptár szerint ugyan ősze hajlott már, de az idő inkább nyári volt. A nap

forrón süttött le az égből, izzadság gyöngyözött a homlokukon.

– Tudod, mihez volna kedvem? – Kate zöld szeme pajkosan csillogott.

Alice mintha olvasott volna barátnője gondolataiban, határozottan megrázta a fejét.

– Eszedbe ne jusson! – figyelmeztette.

Kate már a szünet előtt is felvetette, hogy egy langyos nyári éjszakán megfürödhetnének a szökőkútban.

– Legjobb lenne meztelenül.

Alice elszörnyedt.

– De miért ne? – kérdezte Kate. – Meg lehet sülni, és itt a víz. Nem tudunk máshogy hűsölni.

– Emlékeztetlek, hogy a színjátszó csoport tagja szeretnél lenni. Amihez kiváló jegyekre és büntetőpontoktól mentes aktára van szükséged.

– Gyűlölöm ezeket a szabályokat. Kispolgárok találták ki – közölte Kate, és csípőre tette a kezét. – Amikor az anyám és a testvére, Edith jártak ide, nem kellett ilyen bosszantó előírásokkal küszködniük.

– Akkor még ennél is szigorúbbak voltak a szabályok – felelte Alice. – Gondolj csak az egyenruhás fotókra! Mi olyan ruhát hordunk, amelyet akarunk.

– Hah, el ne nevessem magam! – vágta rá Kate. – Beraktam a nadrágom, akkor majd holnap felveszem!

– Gondold át alaposan – óvta aggódva Alice. – Különben semmi nem lesz a színjátszásból!

Kate akkorát dobantott, hogy a kavics megcsikordult a lába alatt.

– Elmagyaráznád, hogy a régimódi ruhának és a jó jegyeknek mi közük a színjátszáshoz?

– A színjátszó csoport nem terelheti el a figyelmedet a tanulmányaidról.

– Ha fejből megtanulok egy szöveget, intenzívebben foglalkozom irodalommal, mintha unalmas esszéket és értelmezéseket írok. Csak aki megérti egy darab szereplőjét, az tudja eljátszani hitelesen. Ezt a fajta tanulást sokkal jobban élvezem.

– Jaj, Kate! – nevetett fel Alice. – Nem engem kell meggyőznöd.

– Akkor fürdünk?

– Semmiképp.

Kate égnek emelte a szemét.

– De egy teniszmeccsre rá tudsz venni – folytatta békülékenyebben Alice.

– Rendben.

Az olvasóteremben töltött végtelen órák után Kate-nek jólesett a mozgás. A sport mindig nagy szerepet játszott a családjában. Az öt testvérével megtanultak úszni, teniszezni, golfozni, vitorlázni és műugrani, és rendszeresen versenyeztek is. Thomas Hepburn, Kate apja teljesítménycentrikus ember volt. A második helyet elképzelhe-

tetlennek tartotta. *A Hepburnöknek kötelező győzni* – mondogatta. Kate-nek a vérében volt a rendszeres mozgás. Sport nélkül elvesztegetettnek érezte a napot. A barátnőjének köszönhetően már nem egyedül ment a sportpályára, állandó társasága volt.

Kate belekarolt Alice-be, és keresztülandalogtak a főiskola őszi kertjén. A juharfa levelei már sötétvörösben pompáztak, és az őszirózsa meg a későn nyíló rózsák is hozzájárultak a színekavalkádhoz.

– A hétvégén hazautazom – mondta Kate. – Hartfordban golfverseny lesz. Nincs kedved jönni?

– Kísérjelek el? – Alice csodálkozva megállt.

– Igen, legalább megismered végre a családomat. Apám annyira büszke az új házunkra. Sok év után építtetett egy nagy, lenyűgöző téglapületeset. Épp a golfklub fölött. Hozd a golfütődöt, és akkor játszhatunk együtt!

– Szerinted a szüleid beleegyeznek, hogy én is menjek?

– Oda meg vissza lesznek – jelentette ki Kate. – A családom mindig örül a vendégeknek. Gyerekkoromban a fenwicki nyaralónkban mindig tele volt a jégszekrény gyömbérsörrel és limonádéval, hogy elég legyen, ha a szomszéd gyerekek átjönnek játszani.

– Úgy tűnik, idilli gyerekkorod volt – mondta Alice.

– A fenwicki nyári hónapok valóban paradicsomiak voltak. Edith nénikémmel, Don bácsikámmal és a gyerekeikkel laktunk ott, és mindig nagy, hangos összevisszaság uralkodott. Valamikor el kell jönnöd velem oda is. Szereted a tengert, ugye?

– Igen, természetesen – mondta Alice. – Még mindig Fenwickben töltitek a nyarakat?

– Öt éve apa megvette Edith néni családjának a házirészt. Nyáron még mindig ott töltjük az időt, de a nagynéném, a nagybátyám és az unokatestvéreim nélkül elég magányos vagyok.

– Ez szomorúnak hangzik.

Kate megvonta a vállát.

– A dolgok megváltoznak. El kell fogadni. Szóval? Jössz Hartfordba?

– Nagyon szívesen! – felelt Alice, mire Kate túlradóan átölelte.

– Ezt a választ akartam hallani!

Kate a bejárathoz kormányozta az apjától kapott öreg Fordot, és leparkolt közvetlenül a ház előtt.

– Nem mondtad, hogy egy kastélyban laktok! – ámuldozott Alice. Az arcát olyan közel nyomta a kocs ablakához, hogy kis, kerek orra nyomot hagyott rajta.

Kate felnevetett.

– Jaj, ne túlozz! A házunk nagy, de nem egy palota.

– Látnod kéne a mi házunkat – mondta Alice. – Az apám a Harvard ásványtani részlegének vezetője, de hozzátok képest elég szerényen élünk.

– Az apám húsz éve sebész a hartfordi kórházban. Ő sem keres vagyionokat, elhiheted – magyarázta Kate. –

De az anyám jókora összeget örökölt a bácsikájától, Amory Houghtontól. A nagybátyám az ő örökrészét is okosan fektette be, és anyám nagykorúságáig kezelte.

– Houghton, az üvegbaró, a Corning Glass tulajdonosa?

– Ismered? – Kate csodálkozva pillantott a barátnőjére.

– Mindenki ismeri! Sikeres vállalkozó volt.

Kate-et megint lenyűgözte a barátnője tudása. Alice minden témához hozzá tudott szólni. A Hepburn-családnak nagyon fog tetszeni. Kate szülei imádták a szellemes beszélgetéseket, okos beszélgetőtársakat.

Örömteli várakozással szállt ki a kocsiból. Alice követte. A kétemeletes épület egy angol kúriára hasonlított. A három kis tornyos tető, a téglahomlokzatra felfutó borostyán, a hatalmas, gondosan rendben tartott kert akár Cornwallban vagy Cotswoldsban is lehetett volna.

Kate anyja lépett ki a házból, és ölelésre tárt karral sietett feléjük. Noha Katharine Houghton Hepburn már ötvenéves elmúlt, vonzó nő volt. Szálkás testén sem a kor, sem a hat terhesség nem hagyott nyomot. Lassan őszbe forduló haját elegáns kontyba tűzte, és sötét, modern pamut ruhát viselt, ami lazán vette körül karcsú alakját.

– Úgy örülök neked! – ölelte át Kate-et. A lány beszívta a kölnije ismerős illatát. Halvány bánat áradt szét benne, de rögtön el is illant.

Aztán az anyja Alice-hoz fordult.

– Biztosan ön Kate barátnője, aki segített neki a vizsgák során.

– Kate magától ért el mindent – felelte Alice félénken.

– Ugyan már! – ellenkezett Kate. – A segítséged nélkül sosem sikerült volna tűrhető jegyekkel lezárnom a tárgyaiamat. – mondta, majd lendületesen az anyja felé fordult. – Alice a legokosabb lány, akivel valaha találkoztam. Imádni fogjátok. Le fog nyűgözni titeket.

Alice szégyenlősen elpirult, míg Kate anyja elmosolyodott.

– Menjünk be a házba, apu már vár rátok!

Kate a karórájára nézett.

– Még mindig az ötórás tea?

– Természetesen! A szeretett szokásokat meg kell tartani.

Kate elharapta a nyelve hegyén ülő választ. Túl jól emlékezett még rá, hogy az anyja mennyit panaszkodott az apja megrögzött, mindennapos teázására. Számtalanszor haza kellett rohannia a női szavazó jogi bizottság gyűléséről, csak hogy a férjének időben felszolgálja a teát.

A folyosón Kate húgai, Margaret és Marion üdvözölték őket udvariasan. Marion nyolcéves volt, Margaret hat. Hosszú szőke hajuk szép copfba fonva. Kate-nek sem a kishúgaival, sem az öccseivel nem volt különösebben szoros a kapcsolata. A tizenhárom és tizenötéves fiúkat, Robertet és Richardot egész más témák érdekelték, mint őt. Amúgy is bentlakásos iskolába jártak, és csak hónap végén jöttek haza egy hétvégére.

– Apa a télikertben van – mondta Katharine Houghton Hepburn.

Kate lendületesen maga után húzta a barátnőjét a nappaliba. Thomas Hepburn a napsütötte télikertben ült a terített asztalnál, és a New York Times-t lapozgatta. Amikor meglátta a lányát közeledni, félretette a lapot.

– Vendéget hoztál? – kérdezte.

Kate apja daliás férfi volt, és akárcsak a felesége, ő is szerencsés alkat, előrehaladott kora ellenére sokan elismerően mérték végig. A mindennapos sport segített megőrizni atletikus alakját. Egy hibája volt: a tekintete. Hajlíthatatlan keménységet tükrözött, és már-már beteges becsvágyat. És nemcsak magától követelt sokat, hanem a gyerekeitől is.

– Ő Alice Palache – mutatta be Kate a lányt, majd lehajolt az apjához, és cuppanós puszit nyomott az arcára. – A legjobb barátnőm.

– Örvendek, hogy megismerhetem! – Az apja kezét nyújtott Alice-nek, de nem mosolyodott el. – Foglaljon helyet!

Margaret és Marion is bejöttek a télikertbe, és illedelmesen leültek a két fonott székre. Kate anyja kitöltötte a teát, és ezüst tálcán szendvicset kínált körbe, amit Gloria készített a konyhában. Gloria a takarítónő, szakácsnő, nevelőnő volt egy személyben, és a család jó szelleme. Régóta segített Kate anyjának a háztartásban. Időközben kicsit megöregedett, már nem dolgozott olyan fürgén, mint régen. De az ő paradicsomos szendvicsei még mindig a legfinomabbak voltak a világon.

– Mi a helyzet a főiskolán? – érdeklődött Kate apja.

– Alice segítségének köszönhetően az összes vizsgán átmentem – közölte büszkén Kate. – Tavasszal pedig a *The Truth About Blayds*-ben a fiatal Olivert fogom játszani.

– Még mindig bolondulsz a színházért? – kérdezte Kate apja egy kicsit lehangoltan.

– Nem tudok szebbet és magasztosabbat elképzelni – felelte Kate lelkesen. Kiegyenesedett, kihúzta a vállát, és komoly hangon előadott egy rövid Shakespeare-monológot.

A lánya lelkesedését látva Thomas Hepburn szája szeglete is kissé felkunkorodott.

– Hogy áll Edith néni küzdelme a nemi betegségek ellen? – váltott hirtelen témát Kate, miután újra leült. – Újabb könyvet ír?

Alice félrenyelte a szendvicset, és köhintett párat. Kate megütögette a hátát.

– Nem csak a testvérem harca – felelte Kate anyja. – A Connecticut Society of Social Hygiene mindannyiunk ügye. Apád évekig az egyesület titkára volt. A nagynénéd és én lejártuk a lábunkat, hogy pénzt szerezzünk.

Kate látta, hogy Alice aggódva a húgai felé pillant. Nyilvánvalóan úgy vélte, hogy fiatal lányok előtt nem illik erről beszélni.

– Nálunk mindenről lehet nyíltan beszélgetni – nyugtatta meg Kate.

– Nincsenek tabutémák – erősítette meg Mrs. Houghton Hepburn. – Beszélgetünk Leninről és a kommuniz-

musról is, vagy akár a nemi betegségek veszélyeiről, a nők egyenjogúságáról vagy az országunkban uralkodó rasszizmusról.

Alice szeme elkerekedett.

– Anyu és Edith néni szüfrazsettek voltak – tette hozzá Kate. – Elmasíroztak Washingtonig, és harcoltak a nők választójogáért.

Alice-re ez láthatóan mély benyomást tett.

– A mi kis Kate-ünk már igen fiatalon, tízévesen mellettem állt a washingtoni Belasco Színház színpadán – folytatta Kate anyja. – Azoknak a nőknek, akiket november 15-én brutálisan bántalmaztak és börtönbe zártak, ezüst érdemrendet adtunk megbecsülésünk jeléül, amiért fáradhatatlan küzdöttek a választójogért.

Kate felnevetett.

– Ó, nagyon is jól emlékszem! Annyira csalódott voltam, hogy te nem kaptál brosst. Csinos kis cellarács alakú ékszerek voltak. Szerettem volna, ha neked is feltűznek egyet.

Mrs. Houghton Hepburn jót kuncogott az emléken.

– Rémesen fel voltál háborodva, Kate – mesélte. – Az ünnepély után odamentél a vezetőséghez, és követelted, hogy adjanak nekem is egy melltűt.

– És kapott? – érdeklődött Alice.

– Sajnos nem – vallotta be Kate. – Anyu csak osztogatta az érdemrendeket.

– Nekem nem járt – magyarázta az anyja. – El sem mentem a november 15-ei tüntetésre, mert terhes voltam Marionnal.

Kate elvett még egy szendvicset, és beleharapott.

– Még mindig nem feleltél: tervez újabb könyvet Edith néni?

– Nem tudok róla – válaszolta az anyja, és Alice-hez fordult. – A nővérem már írt egy értekezést a nemi betegségek veszélyeiről. Azt követelte, hogy a férfiak ne csalják meg a nőket.

– Tudtad, Alice, hogy Hartford legdrágább bordélyházában minden egyes prostituált huszonöt férfit fogad éjszakánként? Elképzelhetetlen ezeknek a nőknek a szenvedése – tette hozzá felháborodottan Kate.

A barátnője döbbenten, tátott szájjal figyelte a beszélgetést. Az emberek általában nem beszélnek prostituáltakról. A Hepburn család ebből a szempontból is kivételes volt.

– A bordélyházban összeszedett nemi betegségek mindannyiunkra veszélyt jelentenek – magyarázta Thomas Hepburn. – Épp múlt héten mondtam el egy nőnek, hogy a gyermeke azért siket, mert megfertőzte szifilisszel. Nem is tudott a betegségről. A férje az esküvő előtti éjszakát a bordélyházban töltötte. Sajnos még mindig bevett szokás ily módon búcsút mondani a legényéletnek.

Kate hátradőlt, és a barátnőjét figyelte. Alice egyszerre tűnt elképedtnek és lelkesnek. Kate épp ebben reménykedett. A többi barátnője biztosan csak elszörnyedt volna.

Egyik sem tudna mit kezdeni Kate családjának nyitottságával, ami a politikai és társadalmi kérdéseket illette.

– Nem is tudtam – mondta megrendülten.

– Ezért olyan fontos, hogy fenntartások nélkül beszélhessünk hasonló témákról – közölte Kate anyja.

Marion átnyúlt az asztal fölött, meglökte a tejeskancsót, mire az felborult, a tej pedig végigfolyt a terítőn és a földre ömlött.

– Figyelj jobban! – bosszankodott az apja. – Hányszor mondtam már, hogy van szád, kérd, ha kell valami?

A kislány összeszorította az ajkát. Thomas Hepburn némán odanyújtotta a feleségének a textilszalvétáját. Az asszony habozás nélkül letérdelt az asztal alá, és feltörölte a tejet. Arrébb tette az asztalkendőt, felvette az ezüst tálcat, és a vendég felé nyújtotta.

– Kér még egy paradicsomos szendvicset? – fordult Kate barátnőjéhez.

Alice köszönettel visszautasította. Zavarba jött. Talán azt remélte, hogy egy szüfrazsett otthon is harcol a modern szerepfelosztásért? Kate számára azonban teljesen magától értetődő volt, hogy az anyja a négy fal között alárendeli magát a férjének.

A tea után Kate körbevezette a barátnőjét a házban. Megmutatta a tágas konyhát, a mindig teli kamrát és az ebédlőt, majd a hűgái szobáit. A két kislány kicsit már feloldódott, és megpróbálták rábeszélni Alice-t és Kate-et, hogy maradjanak.

– Dominóztok velünk egyet?

– Most nem, talán később – vigasztalta őket Kate, és folytatta útját Alice-szel az emeleten. – Ott van a két bátyám, Robert és Richard szobája – magyarázta, és leszaladt a lépcsőn. A lépcsőház falán egy nagy, bekeretezett kép lógott.

– Ez a családot? – kérdezte Alice kíváncsian.

– Igen, Fenwickben, a parton – felelte Kate. – Pár éve. Margaret még kisbaba volt. Mellette Marion ül, és a két fiú jobb oldalt Richard és Robert.

Alice megállt egy pillanatra, és alaposan megnézte a képet.

– És ki az a fiú anyukád háta mögött?

– Tom, a bátyám – felelte Kate. – De most már menjünk ki a kertbe! Gyerekkoromban volt egy kedvenc helyem, ahonnan csodálatos kilátás nyílik Hartfordra. A kórházig ellátni.

– Fel kell másznom a fára?

– Ne félj! – nevetett fel Kate. – Csak a kőfalra.

– Rendben, az még menni fog – mondta Alice, és követte barátját a kertbe.

Gloria eredetileg külön szobában akarta elszállásolni Kate-et és Alice-t, de Kate anyja azt javasolta, hogy egy szobát osszanak meg a barátjával.

– Akkor egész éjjel beszélgethettek – mondta. – Pontosan emlékszem, milyenek voltunk Maryvel a ti korotokban.

Órákig dumcsiztunk és nevetgélünk. Ha manapság egy szobában töltenénk egy éjszakát, valószínűleg ugyanígy lenne.

Mary Rowland Mrs. Houghton Hepburn legjobb barátnője volt, a gyermekei keresztanyja. Kate kedvesen néricskémnek hívta. Alice-szel ellentétben Mary sosem szokta meg, hogy a Hepburn-család bármiről képes beszélgetni. Kate még jól emlékezett, amikor egyik délután Mary felháborodottan elrohant, mert Edith néni a pucér fürdőzésről vitatkozott Thomas Hepburnnel. De az eset mit sem ártott az anyja és Mary Towl barátságának.

– Mit szólsz a családomhoz? – kérdezte kíváncsian Kate.

– Mintha egy másik bolygóról csöppentem volna ide – vallotta be Alice. – Nálunk soha nem volt és nem is lesz szó a szexről. Azt hiszem, az anyukám nem is tud a szó létezéséről. Nem része a szókincsének.

Kate kuncogott.

– Tudnia kell, mi az, különben te sem lennél.

– Sosem találkoztam olyan családdal, ahol nincsenek tabutémák – folytatta Alice. – Azon töprengtem, vajon a szüleim mit szólnának a nemi betegségek témájához. Valószínűleg nem is sejtik, milyen végzetes következményei vannak.

– Várj csak, míg apám meztelenül rohangál a házban! Vagy szenvedélyesen megcsókolja anyát.

– Meztelenül rohangál a házban? – Kate látta, ahogy Alice-nek szinte világít a tágra nyílt szeme a sötétben.

– Néha – felelte nevetve.

– Remélem, ha látogatótok van, nem csinálja. Még sosem láttam meztelen férfit – suttogetta Alice. – És kicsit hátborzongatónak tartom a gondolatot, hogy az apád legyen az első.

Kate erre olyan hangosan, szívből jövően nevetett, hogy visszhangoztak a tapétás falak. Aztán elcsendesült, és megtörölgette a szemét.

– Még tényleg nem láttál meztelen férfit? – kérdezte komolyan.

– A férfiak általában nem csupaszon futkorásznak az utcán.

– Papa azt mondja, a saját otthonában nem szeretné szabályoknak alávetni magát. Azt hiszem, csak provokálni akar. Anyu testvére szerint rémes szokás. Nyáron, amikor együtt nyaralunk Fenwickben, mindig összevesznek rajta. Nagy kár, hogy Edith néni eladta a házrészét.

– Hogy jött egyáltalán az ötlet, hogy anyukáddal közösen vegyenek házat?

– Don bácsikám, Edith néni és apu együtt jártak egyetemre. Egyik párnak sem lett volna egyedül pénze a házra. Ezért összerakták az árát, és közösen vették meg. Amúgy is többnyire együtt voltak.

– A nagynénéd is orvos?

– Abbahagyta az egyetemet az utolsó évben, mert el akarta kísérni Don bácsit Berlinbe. Amikor visszatért, megalapította a szüleimmal a nemi betegségek ellen küzdő egyesületét.

– Milyen elképesztő család! – Alice felsóhajtott. – Ha valaha meglátogatsz, úgy fogod érezni magad, mintha a múlt században lennél. Hozzátok képest mi egy rakás nyárspolgár vagyunk.

– Ugyan, biztosan nagyon édes a családotd! Különbönten sem lennél ilyen segítőkész és intelligens – felelte mosolyogva Kate. Még sosem gondolt rá, hogy a családja szokatlan lenne. Számára teljesen természetes volt, hogy bármiről nyíltan beszélgethetnek. Ebben a liberális közegben nevelkedett. Hogy Alice szülei konzervatívok, eddig fel sem merült benne.

– És az anyukád tényleg a női választójogért harcolt? – érdeklődött Alice.

– Igen. Csodás szónok.

– Miért nem lett akkor politikus? Biztos vagyok benne, hogy meg tudta volna győzni az embereket.

– Felkérték, hogy legyen a szenátus tagja.

– Tényleg? – kérdezett vissza lelkesen Alice.

– El akarta fogadni, de apu ellenezte. Válással fenyegette. Anyu nem hozta fel többet a témát.

– Ó, de kár!

– Én is nagyon sajnálom – mondta Kate. – De azt hiszem, anyu elégedett, és nem bánta meg a döntését. Hiszen Marion és Margaret még olyan kicsik. Szükségük van a mamájukra itthon.

Alice már nyitotta a száját, hogy ellentmondjon. Kate sejtette, mit akar mondani. A barátnője szerint egy ne-

velőnőt is nyugodtan meg lehet bízni a gyerekek felügyeletével.

– Találjuk ki, mit csinálunk holnap! – javasolta Kate, hogy témát váltson. – Mihez volna kedved először? Tenisz, golf? Fagyi?

– Mind nagyon jól hangzik! – felelte Alice ásítva. – Döntsük el inkább holnap. Sürgősen aludnom kell. – De aztán még eszébe jutott valami. – Mi van a bátyáddal, Tommal? Még nem meséltél róla.

– Meghalt tizenöt éves korában.

– Ó, nagyon sajnálom! – mondta Alice részvétellel.

– Semmi baj, nem tudhattad – felelte Kate. – Tragikus baleset volt. Még mindig fáj a halála.

– Akarsz beszélni róla?

– Nem.

– Akkor aludjunk. – Alice az oldalára fordult. – Jó éjt!

– Jó éjt!

Alice valóban rögtön elaludt.

Kate még sokáig ébren forgolódott. Néha jóval éjfél után tudott csak álomba szenderülni. Addig éberem feködt, és a mennyezetet bámulta. Aznap barátnője egyenletes szuszogása végül nyugtalan, zavaros képekkel teli álomba ringatta.

Kedves legjobb barátom!

A titok jelenthet biztonságot? Vagy csak még nagyobb sötétséget okoz? Attól még, hogy nyitottan fogadjuk a másikat, lehetnek titkaink.

Vágyom a tisztaságra, de egyre jobban belegabalyodok a bonyodalmak hálójába. Folyton ugyanazokon a kínzó kérdéseken rágódom, és nem találok a válaszokat.

Kiányzol, barátom!

Szeretettel:

Jimmy